ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. F. F.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Stodolní 7/834, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2009, č. j. 63 Az 3/2009 – 71,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2009, č. j. 63 Az 3/2009 – 71, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 9. 10. 2003, č. j. OAM-731/CU-02-P15-2001 rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě a jejím doplnění žalobce napadl citované rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu pro jeho nesprávnost, jelikož žalovaný na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci. Dále žalobce uvedl, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevěnoval důvodům a okolnostem, které byly bezprostřední příčinou jeho nuceného odchodu ze země. Jím uvedený příběh zcela evidentně prokazuje pronásledování a tvrdou persekuci pro iracionální podezření ze spolupráce s Íránskými tajnými službami, které podporovaly opoziční protitalibanské

síly v zemi. Namísto hodnocení těchto skutečností však žalovaný poukázal na změnu vnitropolitické situace v Afghánistánu po pádu talibanského režimu v roce 2001, v důsledku čehož měly žalobcovy problémy ztratit na aktuálnosti. Žalobce navrhl, aby Krajský soud v Ústí nad Labem napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 21. 7. 2006, č. j. 14 Az 533/2003 – 47, žalobu zamítl. Předně konstatoval, že žalobce v řízení o udělení azylu neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily tomu, že vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Poukázal na skutečnost, že pokud dojde k takové změně politické situace, že tvrzená persekuce již cizinci nehrozí, odpadá i potřeba mezinárodní ochrany formou azylu. Takováto situace přitom podle krajského soudu v projednávané věci nastala, neboť v roce 2001 došlo ke svržení vlády hnutí Taliban, čímž došlo k ukončení období závažného porušování lidských práv a změně politické a bezpečnostní situace. U žalobce tak nebyly dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. K překážkám vycestování podle § 91 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, krajský soud uvedl, že překážky vycestování v projednávané věci nebyly u žalobce dány.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou posléze doplnil a v níž napadl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvedl, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil otázku nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádřil přesvědčení, že žalovaný při posuzování jeho žádosti o azyl porušil ustanovení správního řádu, resp. zákona o azylu označená v jeho dřívějších podáních. Namítal dále, že žalovaný a posléze i krajský soud nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a důkazy, které si žalovaný a poté i krajský soud opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné a proto nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 3. 2007, č. j. 4 Azs 249/2006 – 80, tento rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud především uvedl, že nesouhlasí se závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí žalovaného a v rozsudku krajského soudu, neboť obě tato rozhodnutí stojí na tom, že vzhledem ke svržení vlády hnutí Taliban koncem roku 2001 již občanům Afghánistánu a tím ani stěžovateli nehrozí pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, politické orientace či příslušnosti k určité sociální skupině a současná vnitropolitická a bezpečnostní situace je uspokojivá. Nejvyšší správní soud odkázal na svou dosavadní judikaturu týkající se dokazování v řízení o udělení azylu a na situaci v Afghánistánu, tak jak byla vykreslena ve zprávách o této zemi. Dospěl přitom k závěru, že nelze pochybovat o tom, že celkový stav dodržování lidských práv v zemi původu stěžovatele je špatný, státní moc není způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů na celém území a Afghánistán jako celek nemůže být považován za bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že ze spisu vyplývá, že žalobci nelze upřít odůvodněný strach z dalšího pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť domovský stát mu nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním; byly

tak dány podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, které je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 zákona o azylu, nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a postrádá logickou vazbu na shromážděné podklady pro rozhodnutí. Za tohoto stavu přisvědčil stěžovatelově námitce na nedostatečné posouzení situace v zemi původu žalovaným, když nepřihlédl k poměrům v zemi původu a pominul skutečnost, že by stěžovatel s velikou pravděpodobností byl pronásledován i přes pád vlády hnutí Taliban a s tím související změnou režimu. Nejvyšší správní soud krajský soud zavázal k tomu, aby napadené správní rozhodnutí pro shora uvedené vady zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovaného svým právním názorem zavázal k odstranění vytýkaných vad, k doplnění dokazování a k vydání nového, řádně odůvodněného, rozhodnutí.

Krajský soud v Ústí nad Labem následně rozsudkem ze dne 9. 5. 2007, č. j. 16 Az 7/2007 – 12, rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2003 zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění poukázal na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku.

Žalovaný poté ve věci znovu rozhodl rozhodnutím č. j. OAM-731/CU-02-L06-R2-2001, ze dne 9. 1. 2009 tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu neuděluje a uděluje se doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, a to na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobcův pas (stejně jako cestovní pasy dalších členů jeho rodiny) se nacházel na velvyslanectví Íránu, neboť stěžovatel zde žádal o vízum, aby mohl s rodinou opustit Afghánistán. Po obsazení města Mazare Sharif Talibanem byl jeho cestovní doklad předán do rukou příslušníků Talibanu, protože byl považován za tajného agenta Íránu, čemuž ještě napomohlo, že žalobcova manželka byla Íránka. Uvěznění žalobce na základě tohoto nepravdivého nařčení není podle žalovaného možno považovat za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Nešlo totiž o cílenou persekuci žalobce, ale celá situace nastala v důsledku souhry okolností, kdy stěžovatel žádal o vízum potřebné k vycestování ze země a právě v této době hnutí Taliban obsadilo budovu, kde se cestovní doklad stěžovatele nacházel. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 – 47, z kterého vyplývá, že azyl je výjimečný právní institut, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmikoli negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu není možné za jakékoliv pronásledování, ale pouze za pronásledování, které je zapříčiněno uvedenými zákonnými důvody, které však stěžovatel neoznačil. Žalovaný tak shledal, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.

Žalovaný dále vyjádřil nesouhlas s názorem Krajského soudu v Ústí nad Labem, že by žalobce byl s velikou pravděpodobností pronásledován i vzdor pádu vlády hnutí Taliban a s tím související změny režimu. Podle žalovaného nebylo zjištěno, že žalobce

zastával konkrétní politické názory, ani nepatřil mezi spolupracovníky nebo odpůrce hnutí Taliban. Ani věznění žalobce v Afghánistánu z důvodu členství v politické straně Jamiati Islami v roce 1983 nelze důvodům pro udělení azylu podřadit, neboť od té doby už stěžovatel členem žádné politické strany nebyl a tato událost nebyla ani s ohledem na velký časový odstup důvodem jeho odchodu z vlasti. Ani na základě informací o zemi původu žalobce nedospěl žalovaný k závěru, že by se žalobce musel důvodně obávat pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalovaný v této souvislosti poukázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 28. 3. 2008, č. j. 103424-7/2008-LPTP, ze které zjistil, že Taliban má stále určitý vliv na vesnicích, a to především v jižních a východních provinciích. Obavy ze msty Talibanu sedm let po jeho pádu jsou však neopodstatněné. Žádné vysoké posty v Afghánistánu nejsou obsazeny lidmi přímo spjatými s hnutím Taliban. Osoby, které byly vězněny tímto hnutím nejsou diskriminovány nebo šikanovány. Výroční zpráva Human rights Watch za rok 2008, jakož i informace Rady bezpečnosti OSN ze dne 6. 3. 2008 popisují nedobrou bezpečnostní situaci na území Afghánistánu, kde problémy s bezpečností souvisejí se spory mezi znepřátelenými frakcemi a obecnou kriminalitou, ale tuto situaci nelze považovat za rozhodnou pro udělení azylu a žalovaný ji hodnotil při posuzování, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný rovněž uzavřel, že stěžovatel nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu ani pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť v jeho případě neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Při hodnocení toho, zda žalobce splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany vycházel žalovaný ze shora uvedených informací o zemi původu žalobce. S ohledem na tyto informace a s přihlédnutím k Ženevským úmluvám z roku 1949 a dodatkovým protokolům I a II k Ženevským úmluvám z roku 1977 dospěl žalovaný k závěru, že situaci v Afghánistánu lze považovat za vnitřní ozbrojený konflikt. Po zohlednění všech okolností vztahujících se k případu stěžovatele, s ohledem na délku jeho pobytu v České republice a s tím související nedostatečnost rodinných vazeb nezbytných pro návrat do země původu, žalovaný konstatoval, že za takové situace nelze v případě návratu žalobce do vlasti vyloučit, že bude vystaven jednání, které není správní orgán schopen zcela předvídat, a které lze podřadit pod ohrožení předpokládané v ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný tak shledal skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu stěžovateli udělil.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Namítal, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 12 zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému a ponižujícímu zacházení, publikované pod č. 143/1988 Sb. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má za to, že v jeho případě je dána existence důvodných obav z azylově relevantních příčin, tj. pronásledování. Konstatoval dále, že existence důvodných obav z pronásledování má dvě složky: objektivní a subjektivní. Žalovaný se však subjektivní složkou vůbec nezabýval. Podle žalobce žalovaný při hodnocení žalobcových obav z pronásledování nikterak nezohlednil skutečnost, že již byl vystaven pronásledování,

mučení, bití a uvěznění. Postup žalovaného je v rozporu s čl. 4 odst. 4 směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo postavení osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Žalobce vyjádřil přesvědčení, že v době jeho odchodu ze země původu byly splněny objektivní i subjektivní složka opodstatněnosti obav z pronásledování. Tento stav přetrvává i do současnosti, neboť podle informací ze země původu má hnutí Taliban v Afghánistánu stále vliv a nebylo zcela potlačeno a zničeno. Tvrzení žalovaného, že obavy ze msty Talibanu sedm let po jeho pádu jsou neopodstatněné, nemá podle žalobce oporu v provedených důkazech ani ve správním spisu. Žalobce má za to, že splňuje definici pronásledování vyjádřenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu, neboť mučení, bití, uvěznění a usmrcení příbuzných představuje závažný zásah do jeho lidských práv. Byl pronásledován na základě příslušnosti k sociálním skupinám Afghánců, jejichž rodinnými příslušníky pobývajícími v Afghánistánu jsou cizinci (což v tamních poměrech postačovalo k pronásledování), čímž splňuje podmínky stanovené v § 12 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2009 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 27. 5. 2008, č. 63 Az 3/2009, krajský soud stěžovateli ustanovil zástupce Mgr. Farida Alizeye, advokáta.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 3. 11. 2009, č. j. 63 Az 3/2009 – 71, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků, ani Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování ve výši 8 568 Kč. Krajský soud podrobně zrekapituloval obsah správního spisu, včetně zpráv o zemi původu žalobce. Poukázal na znění ustanovení § 2 odst. 8, § 12 písm. a) a b), § 13 odst. 1 a 2, § 14 , § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, čl. 6 a čl. 7 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice. Krajský soud shledal, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání politických názorů. Žalobce tak přiměřeným způsobem neprokázal, že byl pronásledován z důvodu uvedených v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Bylo zjištěno, že žalobce opustil zemi původu poté, co byl zatčen a uvězněn, když cestovní doklad jeho rodiny nacházející se na velvyslanectví Íránu se dostal do rukou Talibanu. Byl pak považován za tajného agenta, což bylo umocněno tím, že jeho manželka byla Íránka. Nešlo tedy o cílené pronásledování žalobce, ale o souhru okolností, když žalobce žádal o vízum potřebné k vycestování ze země a v téže době došlo hnutím Talibanu k obsazení budovy, kde se cestovní doklad nacházel. Žalobce v té době nebyl členem žádné strany či hnutí, nebyl ani odpůrcem hnutí Taliban. Krajský soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, že žalobce neprokázal důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak jsou uvedeny v ustanovení § 12 zákona o azylu, ani důvody podle § 13 a § 14 zákona o azylu; ostatně žalobce ani udělení humanitárního azylu nežádal. Ohledně udělení doplňkové ochrany, která byla žalobci udělena na dobu 24 měsíců, krajský soud poznamenal, že v tomto rozsahu nebylo rozhodnutí žalovaného žalobcem napadeno. Pro úplnost poznamenal, že zcela souhlasí s důvody pro přiznání doplňkové ochrany a dodal, že setrvají-li důvody pro další přiznání doplňkové ochrany, může žalobce o její přiznání nově požádat.

K námitce žalobce, že je pronásledován (resp., že má důvodné obavy z pronásledování) na základě příslušnosti k sociálním skupinám Afghánců, kteří mají za rodinné příslušníky cizince, krajský soud uvedl, že sociální skupina ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je společenský útvar, který musí být určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může Česká republika poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám. Krajský soud dospěl k závěru, že sociální skupina se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. Osoby které uzavřely sňatek s příslušníky jiných národů, nelze za sociální skupinu považovat, a to zejména proto, že se nejedná o objektivně ověřitelnou skutečnost, ale o pocit, jímž v určité fázi svého života může trpět takřka jakýkoli člověk v jakékoli reálně existující společnosti. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám týkajících se dodržování ustanovení správního řádu, neboť shledal, že žalovaný měl dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku a úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost žádosti žalobce. Z obsahu spisu podle krajského soudu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobce zabýval odpovědně a svědomitě, vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy k pohovorům s žalobcem vyplývá, že mu byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolům o výslechu, případně navrhl jejich doplnění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") včas kasační stížnost a současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Namítal, že se krajský soud řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou obsaženy ve správním spisu a které vyšly najevo v rámci řízení před soudem, tedy že nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel rovněž namítal, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, čímž porušil § 3 citovaného zákona. Podle stěžovatele žalovaný dále porušil § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou splněny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, neboť ve své vlasti byl se svou rodinou pronásledován z důvodů, které podrobně popsal při pohovoru. Podle stěžovatele je tedy dán důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel dále namítal, že žalovaný a následně krajský soud nevzal v úvahu současnou velmi špatnou situaci v zemi původu stěžovatele, kde jak současná vláda, tak ani mezinárodní vojenské jednotky působící v Afghánistánu, nejsou schopny zajistit bezpečí všem obyvatelům. Stěžovatel má za to, že zjištěné podklady pro rozhodování využil žalovaný zcela nedostatečně, nebo ve prospěch svého zamýšleného záměru zamítnout jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, což je v naprostém rozporu se zásadami dokazování stanovenými správním řádem. Žalovaný tedy nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutkový

stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil zákon a nesprávně vyhodnotil žádost stěžovatele.

Krajskému soudu stěžovatel dále vytýkal, že se řádným způsobem nevypořádal s důvody, které pro udělení mezinárodní ochrany uváděl ve vztahu k § 12 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, když nezkoumal, zda Afghánistán je státem, který splňuje podmínky definice bezpečné země původu. Krajský soud se nevypořádal s definicí pronásledování tak, jak je upravena v § 2 odst. 8 zákona o azylu a ani ve svém rozhodnutí neuvedl, proč tak neučinil, čímž své rozhodnutí učinil nepřezkoumatelným. Stěžovatel dále poukázal na poměry panující v zemi původu a na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, týkající se posuzování podmínek pro udělení azylu.

Závěrem stěžovatel dodal, že přiznaná doplňková ochrana je v jeho případě nedostačující, neboť mu nezajišťuje dostatečný prostor k tomu, aby na území České republiky mohl plnohodnotně žít, neboť musí čelit překážkám v sociální a pracovní oblasti. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2009, č. j. 63 Az 3/2009 – 71 zrušil, a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkázal žalovaný na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný poznamenal, že nikdy netvrdil, že Afghánistán je bezpečnou zemí původu. Námitky uvedené v kasační stížnosti shledal žalovaný nedůvodnými.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnuti, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud považuje v první řadě za vhodné uvést, že se případem stěžovatele již jednou zabýval a to v rozsudku ze dne 30. 3. 2007, č. j. 4 Azs 249/2006 – 80. V tomto rozhodnutí zdejší soud dospěl k závěru, že žalobci nelze upřít, že měl odůvodněný strach z dalšího pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu (nyní § 2 odst. 8 téhož zákona) v době, po jeho propuštění z vězení, neboť domovský stát mu nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním a byly tak dány podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, které je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 zákona o azylu, nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který se uskutečnil dne 11. 6. 2008, stejně jako v předcházejícím řízení popsal svůj příběh (okolnosti, které jej vedly k opuštění země původu) a poukázal na nestabilní a nebezpečnou situaci v Afghánistánu. Ze zpráv o zemi původu stěžovatele, které žalovaný obstaral poté, co jeho rozhodnutí ze dne 9. 10. 2003, č. j. OAM-731/CU-02-P15-2001, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 5. 2007, č. j. 16 Az 7/2007 – 12, Nejvyšší správní soud zjistil následující:

Podle výroční zprávy Human Rights Watch za rok 2008 je život průměrného Afghánce nadále krátký, nešťastný a brutální. Průměrná délka života mužů i žen je asi 45 let. Podle údajů OSN téměř třetina Afghánců, tedy asi 6,5 milionu lidí trpí chronickým nedostatkem jídla. Afghánům hrozí stupňující se porušování jejich lidských práv ze strany různých subjektů: Talibanu a dalších protivládních povstaleckých skupin, včetně Hizb-e Islámí Gulbuddína Hekmatjára a kmenových milicí, zločineckých gangů a místních válečníků (mnohdy s vazbami na vládu) a stále více samotné vlády. Povstání na jihu podkopává pokrok a obnovu relativně poklidného severu, a jak se předpokládalo, destabilizuje sousední Pákistán. Hodnocení OSN označující určité oblasti jako „nejnebezpečnější" znamená, že do nich nemají přístup prakticky žádní humanitární pracovníci; jejich rozloha se v roce 2007 zdvojnásobila, nyní pokrývají třetinu území Afghánistánu. Rok 2007 byl krvavější než kterýkoli jiný od doby, kdy americké jednotky v roce 2001 vyhnaly Taliban. Počet obětí se v porovnání s předchozím rokem zvedl alespoň o 25 %. Do bojů mezi protivládními silami a afghánskou armádou byli stále více zapleteni civilisté a humanitární pracovníci ze zahraničí. Protivládní jednotky také běžně porušují válečné zákony, když podnikají výpady z civilisty obývaných území, nebo se do takových území stahují s plným vědomím, že sem bude zaměřena odvetná palba. Jednotky NATO a koaličních sil zranily více než 300 civilistů, i když je možné, že skutečný počet je vyšší s přihlédnutím ke složitému rozeznávání bojovníků od civilistů a rozsáhlému využívání leteckých útoků. Jednotky NATO brání protivládním silám kontrolovat větší území, zejména města, a tak povstalci provedli rekordní počet sebevražedných útoků na civilní cíle, což vedlo k destabilizaci oblastí na severu a západu země, včetně území přiléhajících ke Kábulu, které byly dříve poměrně klidné.

V informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky, ze dne 28. 3. 2008, č. j. 103424-7/2008-LPTP, je uvedeno, že Taliban má stále určitý vliv na vesnicích a to

především v jižních a východních provinciích. Obavy ze msty Talibanu sedm let po jeho pádu jsou však neopodstatněné. V případě útoku by žadatel o udělení mezinárodní ochrany měl možnost dovolat se pomoci státních orgánů, účinnost jejich zásahu by však byla sporná. Proti příslušníkům Talibanu není ochrany. Osoby, které byly vězněny Talibanem nejsou diskriminovány nebo šikanovány. Bezpečnostní situace v Mazár-e Šarífu je velmi dobrá, jedná se o správní centrum jedné ze severních provincií, které jsou obecně považovány za bezpečné. Působení Talibanu v těchto oblastech se téměř rovná nule.

Ze zprávy Rady bezpečnosti Organizace spojených národů ze dne 6. 3. 2008, Nejvyšší správní soud zjistil, že v roce 2007 výrazně stoupla intenzita činnosti povstalců a teroristů v porovnání s rokem předcházejícím. V roce 2007 bylo měsíčně registrováno průměrně 566 incidentů; v roce 2006 to bylo 425 incidentů. Z 8 000 osob usmrcených v roce 2007 během konfliktů bylo více než 1500 civilistů. Afghánistán je nadále víceméně rozdělen na obecně stabilnější západ a sever, kde problémy s bezpečností souvisejí se spory mezi znepřátelenými frakcemi a obecnou kriminalitou a jih, kde dochází ke stále koordinovanějšímu povstání. Je ovšem pravdou, že i na jihu se konflikt koncentruje v poměrné malé oblasti: 70 procent bezpečnostních incidentů se odehrálo v 10 procentech afghánských okresů, kde žije 6 procent afghánské populace. Znepokojivým trendem je ale návrat povstalců do vzdálených severozápadních oblastí, kde byl relativní klid a pronikání povstalců do Logaru a Wardaku, které sousedí s Kábulem.

Z výše uvedených zpráv o zemi původu vyplývá, že celkové poměry panující v Afghánistánu jsou stále velice nestabilní a nebezpečné, v některých aspektech se dokonce zhoršují. Stále platí, že celkový stav dodržování lidských práv v zemi původu stěžovatele je špatný, státní moc není způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů na celém území a Afghánistán jako celek stále nemůže být považován za bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o azylu (na tuto skutečnost ostatně poukázal sám žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti). Zjištěný skutkový stav se tak nijak zásadně se neliší od skutkového stavu, ze kterého Nejvyšší správní soud vycházel v rozsudku ze dne 30. 3. 2007, č. j. 4 Azs 249/2006 – 80, ve kterém dospěl k závěru, stěžovateli nelze upřít, že měl odůvodněný strach z dalšího pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 (nyní § 2 odst. 8) zákona o azylu, podle kterého se *za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.*

Nejvyšší správní soud, stejně jako to již učinil v rozsudku ze dne 30. 3. 2007, č. j. 4 Azs 249/2006 – 80 zdůrazňuje, že při posuzování individuálních případů je třeba

vycházet z toho, jaká je v zemi původu úroveň ochrany lidských práv a způsob výkonu státní moci.

Právě tato skutečnost je určující pro posouzení, zda důkazní břemeno leží na straně žadatele o udělení azylu a tento musí přiměřeně prokázat svá tvrzení, nebo zda důkazní břemeno nese správní orgán, který pak musí uspokojivě vyvrátit veškerá tvrzení žadatele o azyl. Tyto závěry plynou rovněž z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které *v řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Taková výhrada pochybností se uplatní ve prospěch žadatele například tam, kde z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému používání mučení. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, www.nssoud.cz).

Správní orgán je proto povinen zohlednit charakter země původu žadatele o azyl, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Je-li např. o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, tak jak tomu nepochybně stále je v Afghánistánu, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným výpadům na civilní obyvatelstvo, mizení osob, častému používání mučení, národnostnímu útisku, atd., pak tyto skutečnosti musí správní orgán zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele o azyl.

V případě, který je předmětem přezkumu v tomto řízení, stěžovatel bezpochyby dostatečně konkretizoval svá skutková tvrzení a ozřejmil svůj právní náhled na věc. Stěžovatel v žalobě mimo jiné namítal, že žalovaný se nezabýval subjektivní složkou pronásledování a při hodnocení stěžovatelových obav z pronásledování nikterak nezohlednil skutečnost, že již byl vystaven pronásledování, mučení, bití a uvěznění a že mu s ohledem na poměry v zemi původu nelze upřít odůvodněný strach z možného dalšího pronásledování, přičemž postup žalovaného, který toto nezohlednil, označil za rozporný s čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice. V kasační stížnosti pak stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud má za to, že této námitce stěžovatele je třeba přisvědčit. Povinností krajského soudu bylo přezkoumat, zda si žalovaný obstaral dostatek podkladů k posouzení situace, v níž se stěžovatel nacházel v zemi původu a zda je řádně vyhodnotil ve vztahu k jednotlivým prvkům institutu pronásledování, tj. jednak ve vztahu k prvku „závažné újmy“, zakotvenému v § 2 odst. 8 zákona o azylu, podle nějž se za pronásledování považuje „*závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání*“ a v čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice, podle kterého je pronásledováním jednání, které je „*svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl.*

15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit“. Dále též ve vztahu k prvku „selhání vnitrostátní ochrany“, vymezenému v § 2 odst. 8 zákona o azylu, podle kterého představují opatření označená za prvek závažné újmy pronásledování jen „*pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.*“ I toto ustanovení zákona o azylu je však třeba vykládat eurokonformně, tedy v souladu s patřičnými články kvalifikační směrnice, a to obzvláště vzhledem k „minimalistickému“ způsobu její transpozice do zákona o azylu českým zákonodárcem (podrobněji k příkazu eurokonformního výkladu zákona o azylu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67). Je tedy třeba přihlédnout také k čl. 6 uvedené směrnice, který stanoví, že „*mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří a) stát; b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu; c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou, které jsou uvedeny v článku 7.*“, dále k čl. 7 odst. 2 citované směrnice, podle nějž se má „*zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.*“ Zohlednit je třeba také čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice (na který stěžovatel poukazoval v kasační stížnosti), podle kterého *skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení újmy se již nebude opakovat* a čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice, který stanoví, že *při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje.*

Uvedeným způsobem však krajský soud nepostupoval. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku sice poukázal na znění čl. 6 a čl. 7 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice, avšak s otázkou naplnění prvku závažné újmy se vypořádal pouze přitakáním názoru žalovaného, že žalobce nebyl cíleně pronásledován a jednalo se pouze o souhru náhod. Nejvyšší správní soud nepovažuje tento závěr krajského soudu za správný a poukazuje v této souvislosti na shora uvedený čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice, z kterého vyplývá, že pokud původce pronásledování žadateli připisuje azylově relevantní důvody, které vedou k pronásledování, pak není důležité, zda žadatel skutečně tyto důvody splňuje. Jestliže tedy hnutí Taliban stěžovatele pronásledovalo proto, že se domnívalo, že je Íránským špionem, pak je tuto skutečnost, s ohledem na již zmíněné poměry panující v zemi původu, podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba zohlednit jako azylově relevantní důvod – odůvodněný strach z pronásledování z politických důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, podle kterého *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec*

má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Obavy stěžovatele z pronásledování je třeba hodnotit jako odůvodněné, neboť poměry panující v zemi původu stěžovatele jsou takové, že státní moc jej není schopna před původcem pronásledování (hnutím Taliban) ochránit. Dále je třeba v souladu s čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice zohlednit, že stěžovatel již dříve pronásledován byl, tedy přihlédnout tomu, že obavy stěžovatele jsou zřejmě odůvodněné, pokud nebude prokázáno, že se pronásledování již nebude (nemůže) opakovat. Informace o zemi původu však závěr, že stěžovateli již pronásledování nehrozí, v žádném případě nepotvrzují. S námitkou stěžovatele vztahující se k prvku selhání vnitrostátní ochrany se krajský soud nevypořádal vůbec, když se poměry panujícími v Afghánistánu v odůvodnění napadeného rozsudku vůbec nezaobíral.

V posouzení odůvodněnosti strachu stěžovatele z dalšího pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu a prvku selhání vnitrostátní ochrany tak krajský soud (v návaznosti na správní orgán) pochybil. Podle zákona o azylu postačuje, že stát (případně další v zákoně zmíněné subjekty) nejsou schopny zajistit ochranu před jednáním soukromých osob. Navíc, jak již bylo uvedeno výše, český zákon o azylu je třeba vykládat eurokonformně, tedy v souladu s kvalifikační směrnicí, přiklánějící se zřetelně k tzv. „lidskoprávnímu" pojetí pronásledování (v protikladu k restriktivnějšímu „odpovědnostnímu" pojetí; k uvedeným doktrinálním pojmům viz např. Jílek, D. – Bukvaldová, J. – Klečková, R. – Kosař, D. – Tomisová, M. /eds./: *Společný evropský azylový systém: právní pojem pronásledování*. Brno: Doplněk, 2005). Důraz na „lidskoprávní" pojetí pronásledování je zřetelný např. v čl. 6 citované směrnice, který stanoví, že v případě, že jsou původcem pronásledování soukromé osoby, je třeba považovat za dostatečné z hlediska naplnění kritéria selhání vnitrostátní ochrany, jestliže stát (případně další stanovené subjekty) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu. Kvalifikační směrnice dále rozvíjí v čl. 7 pojem ochrany před pronásledováním a stanoví, že právní systém poskytující ochranu musí být *účinný* a žadatel o mezinárodní ochranu k němu *musí mít přístup*. Blíže k otázce eurokonformního výkladu úpravy prvku selhání vnitrostátní ochrany viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70.

Na závěr Nejvyšší správní soud připomíná, že v azylových věcech je třeba v případě zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu aplikovat test „přiměřené pravděpodobnosti": *„Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti" představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti" představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost" v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním*

ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným." (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82). Výše uvedené okolnosti posuzovaného případu přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu nasvědčují tomu, že s pronásledováním stěžovatele ze strany hnutí Taliban lze počítat, resp., že je nelze vyloučit.

Námitce stěžovatele na nesprávné posouzení věci krajským soudem, je tedy třeba přisvědčit.

Námitce na nesprávné zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Ze správního spisu totiž zjistil, že žalovaný poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 5. 2007, č. j. 16 Az 7/2007 – 12, se stěžovatelem znovu za přítomnosti tlumočníka uskutečnil pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany při kterém stěžovatel znovu předestřel důvody, které jej vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a obstaral si již shora zmíněné informace o zemi původu. Stěžovateli tedy bylo umožněno se k věci v potřebném rozsahu vyjádřit a měl možnost uvést všechny důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V odůvodnění svého rozhodnutí, které obsahuje všechny zákonem stanovené formální náležitosti pak žalovaný z takto zjištěných skutečností vycházel. Žalovanému tak nelze vytýkat nesprávné zjištění skutkového stavu (§ 3 správního řádu), porušení zásad vstřícnosti a ochrany práv dotčených osob (§ 4 odst. 1 správního řádu), nedostatek hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu) a neuvedení potřebných náležitostí odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu), jak to stěžovatel namítal v kasační stížnosti. Žalovaný však (jak již bylo uvedeno výše), pochybil při právním posouzení věci.

K poukazu stěžovatele na skutečnost, že udělení pouze doplňkové ochrany mu neumožňuje plnohodnotný život na území ČR, Nejvyšší správní soud konstatuje, že účelem mezinárodní ochrany (ať už ve formě azylu, nebo ve formě doplňkové ochrany) je primárně poskytnout žadatelům o její udělení ochranu před pronásledováním v zemi původu. Předmětem řízení o udělení mezinárodní ochrany tak je posouzení situace žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k poměrům v zemi původu. V řízení o udělení mezinárodní ochrany tedy není právně relevantní, jaké bude mít případné udělení mezinárodní ochrany důsledky pro sociální sféru žadatele v rámci jeho pobytu na území České republiky.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby napadené správní rozhodnutí pro shora uvedené vady zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovaného svým právním názorem zavázal k udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu stěžovateli, neboť stěžovatelův strach z dalšího pronásledování je odůvodněný.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.), včetně odměny ustanoveného advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu